

La pel·lícula de la meva vida

David E. Misserol

El dia que Jaume Vidal me demanà que escrigués per a *Temps Moderns* el motiu que me mogué a rodar una versió mallorquina d'*Hiroshima mon amour* vaig lamentar que s'hagués publicat *Viatge a la Terra Inexistent*, llibre que conta fil per randa la meva aventura d'anar a fer la pel·lícula de la meva vida. Si no fos per aquest llibre maleït ningú no sabia que l'havia feta, ni fins i tot en Jaume que sap tot el que passa sobre cinema a la nostra illa; però ara el mal ja està fet i no puc amagar-ho. Tot començà, ara farà uns vuit anys, el divendres horabaixa d'un d'aquests

caps de setmana que Antònia, deixant-me tot sol a la ciutat, se n'anava a Sóller per reviure els seus orígens i de rebot visitar els seus familiars. Sense saber què fer de la meva ànima i sobre tot del meu cos, quan vaig acabar la feina vaig anar-me'n cap al centre de Palma per trobar un lloc per sopar, i, si s'esqueia, una companyia per defugir de la meva soledat. Anava pel carrer de la Concepció i passant per davant l'antre de Jaume Vidal vaig afinar que projectaven *Hiroshima*; com que era prest per sopar, vaig entrar-hi per matar el temps. De bon començament vaig quedar aga-

fat per la pel·lícula, perquè mai no hauria cregut que un guió tan literari fos capaç d'arribar a nivells tan alts de cinema. Vaig anar a sopar amb més ganes de revisar la pel·lícula que de menjar-me el que tenia davant; però, sense adonar-me'n, no podia evitar, malgrat que tot allò se referia a Hiroshima i al fet d'haver sofert l'esclat d'una bomba atòmica, mirar per la finestra i demanar-me si aquesta malaurada terra mallorquina i els seus habitants no havien patit també alguna casta de bomba destructora.

Des d'aquell dia, no vaig poder treure'm del cap aquella idea, i, com més temps passava, més somniava en fer una versió mallorquina de la pel·lícula de Resnais i Duras. Cada cop veia més clar que la diferència entre l'esclat d'Hiroshima i el de Mallorca era només d'intensitat; però que aquí patíem una agressió del mateix nivell i de tanta destrucció com la d'allà. Quan ho vaig comentar, el dilluns, a Antònia, se posà a riure i me digué despectivament que jo mai no faria aquesta pel·lícula. El que no sabia era que a ella també li havia fet forat, perquè des de llavors, sense dir-m'ho, en cercà per tot arreu una còpia en vídeo. Però jo tenia ben clara una cosa, que mai no la podria rodar a Mallorca perquè aquí dissimulen massa la seva inexistència. A poc a poc, sense adonar-me'n, vaig anar arribant a la conclusió que l'única sortida que tenia era anar a fer-la a la Terra Inexistent. Com a mínim, pensava, allà són autèntics i no amaguen ni s'avergonyeixen de la seva inexistència.

Esper que els lectors de *Temps Moderns*, coneixedors del cinema, entendran perfectament que si els germans Marx pogueren gaudir d'un tren per anar al far west, jo tenia el mateix dret de trobar un vaixell que me dugués a la Terra Inexistent. No puc acabar sense deixar constància que, malgrat que el meu viatge fou molt interessant, i que gràcies a ell vaig poder fer la pel·lícula de la meva vida, per res del món ho repetiria; ara, en tot cas, li toca donar aquesta passa a Antoni Serra, el primer que se n'adonà de l'existència de la Terra Inexistent. Jo, amb la inexistència d'aquí, ja en tenc prou i no necessit fer més viatges de ficció per sentir-me a la Terra Inexistent. ■

